

Hajónapló a terebr?l

2009 május 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Kedves olvasóink! Tavaly ?sszel, egy távol-keleti kiköt?város kórházában elhunyt egy ismeretlen férfi. Csak annyit tudtak róla megállapítani, ruházata alapján, hogy tengerész volt. Zsebeiben egyetlen gy?rött papírlapot találtak, melyet senki sem tudott elolvasni, mivel nyelvét sem értették, ezért másolatban feltették az internetre. Ott bukkantunk rá, és bízva abban, hogy miután nyilván magyar emberr?l van szó, valaki ráismer, itt is közreadjuk.

Jún. 13.

Hazafelé tartunk! Most már bizonyos. Ma beszéltem a kapitány úrral. Meger?sítette a szóbeszédet, és azt is értésemre adta, hogy egyel?re miért nem adhat egyértelm? parancsot. Hosszú út áll el?ttünk, alaposan fel kell készülnünk, készleteinket feltöltenünk, és így pusztán anyagi okból egy csomó nemszeretem fuvart is el kell vállalnunk. Sebaj, most már könnyebben viselem a sok büdös coladió-szállítmányt.

Jún. 16.

Ma beszélgettem az öreg vitorlamesterrel. ? még otthon született. Szülei a földb?l éltek, apja pásztor volt. Maga is folytatta volna, ha a kényszer nem viszi a hajóra. Egészen ellágyult, mikor az otthoni viszonyokról kérdeztem. Hosszan mesélt az anyaföld adta biztonságról. Az otthoni tisztek – úgy mondta, ispán, intéz?, gróf – sokkal emberségesebbek voltak az ittenieknél. Persze, egy hajón nem lehet ugyanúgy… Azután, hogy bejöttek a kutyafej?ek, egy darabig még bújtatták tisztjeiket, de ahogy a zsiványok sorra a hajóhídra kerültek f?nöknek, nem maradt más, mint menni és reménykedni. Azt mondja, ? már nem fog életében hazakerülni, de én jegyezzem meg amit mondott, és éljek aszerint. Majd otthon.

Jún. 17.

Valami lárma volt a fedélközben. Állítólag a harmadtiszt lázított, mondván, hogy nincs is hazánk, tehát nincs is hová hazamenni, de ha lenne is, minek, hiszen itt a tengeren benne vagyunk a világ vérkeringésében. Marhaság, ki szeret vérsejt lenni, mi-

kor ember is lehetne, de néhányan felültek neki. Az egészben az a különös, hogy megúszták. Normális hajón az ilyeneket minimum kiteszik a legközelebbi szárazföldre, legyen az akármilyen elhagyatott zátony. Nekünk most – úgy mondják – minden munkáskézre szükségünk van. (A harmadtiszt keze olyan, mint egy manökené.)

Jún. 21.

Négy napja horgonyzunk a kiköt? el?tt, kirakodásra várva. A szárazföldön, a dokkok mögött hatvanemeletes felh?karcolók, autópályák, reklámfények villognak. Az öbölben egymásután el?znek meg mindenféle tankhajók, korvettek, egyéb tekn?k. Így sohasem kerülünk sorra. A vitorlamester szerint otthon ez nem így volt. Mikor a juhokat nyírták, sorban álltak a külföldi vev?k. Gyárainkból a gépeket a legjobb áron vitték a világ minden tájára. Még az otthon gyártott hajók is jobbak voltak, mint ez a mostani. Ha holnap sem tudunk kirakodni, ránkrohad a szállítmány.

Jún. 22.

Ma végre kirakodtunk. A kapitány kiment, és megmondta, hogy hazafelé tartunk, és milyen fontos ez nekünk. Ez hatott, nem sokat kellett magyarázkodnia: a haza minden tengerésznek ugyanazt jelenti. Egyébként a kapitányt mintha kicserélték volna, újabban mindent el tud intézni. Nem mindig volt ez így.

Aug. 15.

Múlt kedden valami egészen különös hírt hallottunk. Mivel berakodásra várva volt egy kis id?nk, néhányan a kapitány úr engedélyével kimentünk kocsmázni. Ott elegyedtünk szóba (majd szóváltásba) egy bergengóc társasággal. A lényeg: otthon valami készül. A kutyafej?eket kiebrudalták, és egyesek egészen komolyan készülnek hajónk visszafogadására. Ez valami rejtélyes okból nem tetszik a bergengócoknak, belénk kötöttek, majd megbánták. Sebaj, ebcsont beforr, miénk is szépen gyógyul.

A különös írás itt megszakad. Kérjük olvasóinkat, aki bármit tud egy emigráns magyar hajó-ról, jelezze szerkeszt?ségünknek!

Pogány István
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló